

RENÉ APPEL

Hittegolf

zes spannende zomerverhalen

Anthos|Amsterdam

Inhoud

Hittegolf	7
Bloedheet	49
Burn-out	64
Een bikini met oogjes	94
Vakantiewerk	127
Het gele monster	144

Hittegolf

Vanuit de achterkamer op de eerste verdieping kon hij in de tuin van de buren aan de rechterkant kijken. Hij bleef ongeveer een meter van het raam, zodat niemand hem zou kunnen zien. Het meisje lag op haar buik op een stretcher. Waarschijnlijk het vriendinnetje van de zoon, Jeroen, een uitgeschooten puber, van wie hij af en toe een rauwe schreeuw of kreet kon horen, plus natuurlijk het eentonige ritme van een beukende beat als hij weer eens muziek draaide. Wat wilde dat meisje met zo'n jongen? Ze moest toch wat beters kunnen krijgen.

Het bovenstukje van haar bikini had ze op haar rug losgemaakt. Hij kon het begin van haar borsten zien, misschien eerder de suggestie van haar borsten. Zo lag ze al bijna een halfuur, net zo lang als hij hier stond. Al zou ze de hele dag blijven liggen, zelfs dan zou hij niet van zijn plaats komen. Naast haar op een tafeltje onder een parasol stond een

blikje frisdrank. Wanneer zou ze zich oprichten om iets te drinken? Waarschijnlijk voelde ze dat hij keek, wist ze het, en daagde ze hem zo uit. Hij pakte de verrekijker om dichterbij haar te komen. Op haar rechterschouder zat een moedervlek. Zo'n vlek waar je met je vinger omheen kon cirkelen voordat je er een zoen op drukte. Hij meende parelend zweet op haar huid te zien, zweet dat hij weg zou likken. Die vriend van haar, die Jeroen, had daar allemaal geen benul van.

Ze kwam een beetje overeind en steunde op haar linkerelleboog, zodat de lichte bolling van een meisjesborst goed te zien was. Ze nam een paar slokken uit het blikje en ging weer liggen. Op het tafeltje stond een flesje met zonnebrandolie. Hij zou haar huid daarmee kunnen verwennen. Haar rug. Zijn handen masseerden de olie of de crème in, oneindig teder en gevoelig, van haar schouders tot waar de welving van haar kont begon, over die zachte welving, tot de rand van haar bikinibroekje. Zijn vingers zouden haar overal raken, geen enkel plekje bleef onberoerd. Ze kreunde van genot. Ja, verder, daar, ja daar. Hij wendde zich af, omdat het beeld te sterk werd.

Misschien sliep ze nu. Als hij zich goed concentreerde, kon hij haar rug licht zien bewegen op haar ademhaling. Hij ademde mee in hetzelfde ritme.

Verder was er niemand in de tuin. De anderen had hij eerder wel gezien, Henk en Linda, Jeroen en Daan, maar die waren kennelijk gevluht voor de blakerende hitte. Zij niet, zij liet haar lichaam koesteren door de zon. Zelf had hij alleen een sportbroekje aan. Hij keek. En hij keek. Zelfs de geringste beweging – een arm die ze verlegde, een voet die kantelde – liet de opwinding door zijn lichaam pulseren.

‘Nee, dan moet je maar niet zo stom doen, Jeroen! Ga maar terug naar die leuke vrienden van je. Dan kan je met hun lol maken.’

Hij deed een poging Sandra’s verwijten te smoren door haar tegen zich aan te drukken, maar ze gaf hem een zet, zodat hij bijna kwam te vallen. Shit. Het kostte hem de grootste moeite om het vage, dubbele beeld dat hij van haar had, terug te brengen tot één scherp overkomende Sandra. Ze keek hem aan met giftige ogen.

‘Laten we nou...’ begon hij.

‘Nee, niks “Laten we nou”. Je zoekt het alleen maar uit. Voor mij hoeft het zo niet meer. Ga maar terug.’ Ze wees naar de ingang van de disco, waar een paar andere jongeren lacherig stonden te flirten. ‘Dan kan je je helemaal klem zuipen, want dat staat zo stoer! En dan zeker daarna alles onderkot-

sen, net zoals vorige week.’

‘Ik wil alleen maar... alleen maar met je... ik wil praten, dat is alles. Godverdomme!’

‘Maar ik niet. Ik heb al meer dan genoeg met je gepraat en het heeft helemaal geen zin, want je luistert toch niet. Je luistert nooit, tenminste niet naar mij. Ik ga naar huis, als je dat maar weet.’

Half struikelend liep hij op haar toe. ‘Kom nou, doe niet zo lullig. Straks neem ik een colaatje of een spaatje.’ Moeizaam slikte hij iets weg wat zich in zijn slokdarm naar boven leek te willen persen.

Ze wendde zich van hem af en liep naar het fiet-senrek.

Hij pakte haar arm. ‘Kom op nou.’

‘Nee,’ beet ze hem toe.

Hij probeerde haar opnieuw te omhelzen, met onhandige, grove gebaren.

‘Blijf van me af!’

Ze wilde zich losrukken, maar Jeroen had haar stevig vast. Net toen hij zijn lippen tegen de hare wilde drukken, haalde ze uit. Hij voelde haar nagels over zijn wang en met een schreeuw liet hij haar los.

‘Fuck! Godverdomme!’ Met de mouw van zijn witte T-shirt veegde hij langs zijn gezicht: bloed.

Sandra had het slot van haar fiets losgemaakt, stapte op en reed weg, zonder om te kijken, zonder

iets te zeggen. Haar dunne, rode sjaaltje wapperde vrolijk achter haar aan. Het was het laatste wat hij van haar zag, en aan dat sjaaltje zou hij haar terug willen trekken, naar hier, naar hem. Tering, ze liet hem hier finaal voor lul staan. Achter zich hoorde hij gelach.

Sleutels, waar? Linkerbroekzak, rechts? Hij liet ze uit zijn handen vallen. Het duurde even voor hij het slot los had en op zijn fiets kon stappen. Slingerend reed hij de weg op. Er was geen achterlicht te zien. Hoe reed ze naar huis? Via de ringweg en dan het Kaldershof? Of zou ze door het Cleveringpark rijden? Waarschijnlijk niet, 's nachts om halftwee in haar eentje. Hij koos voor de ringweg. Reed in zo'n hoog tempo dat hij al snel buiten adem was. Zelfs op de fiets bleef het warm en zwoel. Zijn longen deden pijn, zijn hoofd leek uit elkaar te barsten. Op een kruising knalde hij bijna tegen een auto. Vloekend stond hij stil, en stak machteloos zijn middelvinger op.

Hij reed door tot haar huis. Alles was donker. Geen mens te zien. Hij stapte van zijn fiets en liep naar de voordeur. Aanbellen? Nee, beter van niet. Straks kwam Sandra's moeder opendoen. Begon die weer te zeiken.

Misschien was ze door het park gegaan. Hij fietste terug, maar raakte de weg even kwijt. Alleen

een man met een hond. Een paartje dat gearmd liep. Ze stonden stil, zoenden. Hij reed zo hard mogelijk door. Zijn T-shirt was nat van het zweet. Hoe moest hij hier verder, links- of rechtsaf? Hij maakte een scherpe bocht, schoof onderuit op het losse grint, gleed door tot op het gras en kwam met fiets en al tegen een bankje tot stilstand.

Jeroen haalde de fles cola uit de ijskast en schonk een glas in. Zittend aan de keukentafel dronk hij het in een paar teugen leeg. Hij stak een sigaret op, maar die smaakte niet, en hij gooide de brandende sigaret in de gootsteen. Het was stil in huis, iedereen sliep waarschijnlijk al. Kwart over drie, maar hij had geen zin om naar bed te gaan. Zijn hoofd deed pijn, op zijn arm zat een schaafwond en op zijn wang schrijnden de strepen die Sandra met haar nagels had getrokken. Hij keek in het spiegel-tje in de gang. Sandra, 's middags had ze uren in de zon gelegen, hier achter in hun tuintje, maar hij was zelf bijna de hele dag binnengebleven. Daarna was ze naar haar eigen huis gegaan. Tegen elf uur had hij haar gezien in de High Skies. Shit. Eerst was alles goed gegaan. Ze hadden gedanst, dicht tegen elkaar gestaan, gezoend. Hij had haar warme, zwe-terige zonnelichaam gevoeld. Toen waren Nordin, Jonas en Delano gekomen. Die hadden biertjes ge-

haald. Meer bier. Hij schonk nu nog een glas cola in. Daar in dat park. Wat was daar gebeurd? Vaag zag hij meer beelden voor zich. Was hij zelf een paar seconden *out* geweest? Een bekend gezicht, een bekende stem, maar misschien was dat fantasie. Kon je dromen als je bewusteloos was? Toch had hij het idee dat iemand hem overeind had geholpen, zelfs op de fiets had gezet.

Bellen. Misschien moest hij haar bellen. Hij liet een zware boer. Maagzuur kwam mee omhoog. Ze lag natuurlijk al in bed. Op haar mobiel misschien? Hij pakte zijn eigen mobiel. Shit, geen beltegoed meer. Fuck met die hele kutzooi. Hij zweette als een gek. Sandra. Kom op, Sandra. Ze had hem gedist, dat wist ze verdomd goed! Dat kon ze toch niet maken!

Messen in zijn kop.

Een uitgedroogde mond.

Een bonkende hamer.

Een gierend geluid van beneden. Van buiten. Van overal. Het trok naar binnen in zijn lichaam, viel hem aan, verscheurde zijn zenuwen.

Bonk-bonk-bonk. Daan, zijn broertje, stond zeker weer in het gangetje tegen een bal te trappen. Waarom ging dat klerejoch niet naar een voetbalveldje?

Er werd op de deur van zijn kamer geklopt.
‘Nee!’ Zijn eigen stem deed pijn in zijn hoofd.
‘Jeroen! Is Sandra bij jou?’

Debiele vraag. Stelletje mongolen. Hij draaide zich om en zei niets.

De deur ging open. ‘Wat stinkt het hier. Getverdemme!’

Hij bromde iets en trok het laken over zijn hoofd.

Zijn moeder tikte op zijn schouder. ‘Sandra is dus niet hier?’

‘Heb je soms stront in je ogen?’

‘Zo praat je niet tegen je moeder. Dat soort dingen hoef ik van jou niet te accepteren.’

Hij smakte een beetje om wat vocht in zijn mond te krijgen. ‘Sorry.’

‘Jullie zijn toch uit geweest? Naar de disco? Is ze dan niet met je meegegaan?’

Hij reageerde niet. Als hij niets zei, was ze snel weer weg. Opgesodemierd, gelukkig. Hoe laat was het? Hij wilde slapen, heel lang slapen, liefst de hele dag. Pijn in z’n kop. Hij voelde voorzichtig met zijn hand. Een buil op zijn rechterslaap.

Linda ging op de rand van het bed zitten. ‘Sandra is vannacht niet thuisgekomen. Haar moeder belde net. Die dacht dat ze hier was blijven slapen.’

‘Wat?’ Sandra was in haar eentje weggegaan,

maar dus niet naar huis. Waar was ze dan? Er klopte iets niet, maar er hing zo'n grauwsluijer voor zijn hoofd dat hij er nauwelijks verder over kon denken.

'Sandra's moeder dacht dat ze hier was blijven slapen. Ze vindt jullie eigenlijk een beetje te jong, maar...'

Dat gezeik weer. Dat had hij nou al meer dan genoeg gehoord, met daarbij alle verhalen dat ze zelf tot hun achttiende hadden gewacht, zijn moeder en zijn vader. Nou, daar waren ze bepaald niet gelukkiger van geworden, dat merkte hij elke dag. En hij was verdomme zeventien. Zeventien of achttien, wat maakte het uit?

Zijn moeder streek licht door zijn haar. 'Dus jij weet ook niet waar ze is?'

'Nee, natuurlijk niet. Ze is weggegaan, in haar eentje. Ik weet niet waar naartoe. Misschien naar een vriendin. Mirella misschien, of Nicolien.'

'Nee, ook niet bij een vriendin. Haar moeder heeft iedereen gebeld en ze begint zich verschrikkelijk ongerust te maken.'

Ongerust, ja. Bang. Sandra, die wegfietste, die rooie sjaal achter haar aan. Maar waarheen? 'Is ze niet bij d'r vader?' vroeg hij. Sandra kon absoluut niet met hem opschieten, maar misschien dat ze daar toch om een of andere reden terecht was gekomen.